מו:

הרי היא כפקדון עד כאן לא פליגי אלא

דמר סבר מלוה אע"ג דלא נשתייר הימנה

שוה פרומה ומר סבר נשתייר הימנה שוה

פרומה אין ואי לא נשתייר הימנה שוה

פרוטה לא אבל דכולי עלמא מקדש במלוה

מקודשת אמר 🌣 (ליה) רבא ותסברא הא

מתרצתא הא משבשתא היא האי פקדון היכי

דמי אי דקביל עליה אחריות היינו מלוה אי

דלא קביל עליה אחריות אי הכי אדתני םיפא

ובמלוה אע"פ שלא נשתייר הימנה שוה

פרוטה מקודשת ניפלוג וניתני בדידה במה

דברים אמורים שלא קבלה עליה אחריות

אבל קבלה עליה אחריות אע"ג דלא נשתייר

הימנה שוה פרומה מקודשת אלא תריץ הכי

ובמלוה אע"פ שנשתייר הימנה שוה פרומה

אינה מקודשת ר' שמעון בן אלעזר אומר

משום ר"מ מלוה הרי היא כפקדון במאי

קמיפלגי אמר רבה אשכחתינהו לרבנן בבי

רב דיתבי וקאמרי במלוה ברשות בעלים

לחזרה והוא הֹדִין לאונסין קמיפלגי דמָר סבר

מלוה "ברשות לוה קיימא" והוא הדין לאונסים

ומר סבר מלוה ברשות בעלים קיימא והוא

הדין לאונסים ואמינא להו לאונסים כולי

עלמא לא פליגי ידברשות לוה קיימי מאי

מעמא לא גרעא משאלה מה ישאלה דהדרה

בעינא חייב באונסים מלוה לא כל שכן אלא

הכא מלוה ברשות בעלים לחזרה איכא

בינייהו ואלא הא יידאמר רב הונא השואל

קורדום מחבירו ביקע בו קנאו לא ביקע

בו לא קנאו לימא כתנאי אמרה לשמעתיה

לא עד כאן לא פליגי אלא במלוה דלא

הדרה בעינא אבל בשאלה דהדרה בעינא

דברי הכל ביקע בו אין לא ביקע בו לא

קנאו נימא כתנאי התקדשי לי בשמר חוב

או שהיה לו מלוה ביד אחרים והירשה עליהם

ר"מ אומר מקודשת וחכ"א יאינה מקודשת

האי שמר חוב היכי דמי אילימא שמר חוב

דאחרים היינו מלוה ביד אחרים אלא לאו

שמר חוב דידה ובמקדש במלוה קמיפלגי

לעולם שמר חוב דאחרים והכא הבמלוה

בשמר ובמלוה על פה קא מיפלגי במלוה

בשטר במאי פליגי בפלוגתא דרבי ורבנן

קמיפלגי דתניא אותיות נקנות במסירה דברי

רבי וחכ"א בין שכתב ולא מסר בין שמסר

ולא כתב לא קנה יעד שיכתוב וימסור מר

אית ליה דרבי ומר לית ליה דרבי ואיבעית

אימא דכ"ע לית להו דרבי והכא בדרב פפא

ל) רש"ל מ"ז, ב) [בכת"י נוסף: ואי בעי למיהדר לא

הדר], ג) ב"מ לט, ד) ב"ב

ד"ה אמר ר"פ ותום׳ שם

עו. ד"ה אמר אמימר 1) [נדל"ל אי בלהולאה],

מוסף רש"י

ביקע בו קנאו. עד שיכלו ימי שחילתו, לא ביקע בו לא קנאו. דקסנר

(ב"מ צט.). אותיות נקנות

במסירה. המוכר שנור

לא.). לגבות הלוחת את

לוה לצור ע"פ ללוחיתך מסרו לך (רשב"ם ב"ב

עו.). דאומיות כגון שטר נקנות במסירה בלא קנין ואין יכול לחזור בו (יבמות

קחום. ונשמעבד לו לוה לוה

הקונה כמו שהיה משועבד למלוה כל זמן שלא חזר

ומסלו ורווזר״ח ר״ר קחמ:)

ולא לריך למכתב קני לך וכל שעבודיה ולא שום

שטר (שם עז.). בין שכתב

ללוקח שטר מכירה על

שטר זה ומסר לו אותו

לו עדיין שטר המלוה, לא קנה עד שיכתוב

רימסור. דמלי למימר ליה נייר בעלמא זביני לך, ובשטר מכירה לחוד לא

קני דאין נקנין בשטר אלא

קרקע ועבדים (רשב"ם

ב"ב עוו). צריך למיכתב ליה. שטר אחר, קני לך הוא וכל שעבודיה.

כרבנן דפליגי עליה דרבי

ילפרושי אחא

הלוה במסירה המלוה את

אין משיכה קונה בשו

במסירת אותיות

החוב מן הלוה שמסר לו המלו

השנור. ולא חצי

סנהדרין לא, ה) ב"ב

קעג. יבמות קטו.

מוס׳ ב״ב דף עו:

על א מיי פי"ג מהלי מלוה ולוה הלכה ח

סמג עשין לד טוש"ע חו"מ מי עד סעי ה: עה ב מיי פט"ז מהלי מלוה ולוה הלכה א

מתג עשין לד טוש"ע חו"מ סי' קכ סעי' א: ב [מיי פ"א מהלי שאלה הל"א טוש"ע חו"מ סי שמ סעי א]: עם ד ה מיי פ"ה מהלי

כח קעי׳ ז ח: ו ומיי' פ"ו מהל' מכירה הל' י יא טוש"ע חו"מ סי' סו סעי' א]:

אישות הלי"ב יג סמג

ז מיני פ"ו מהלי מכירה הלי"ה סמג עשין פב טוש"ע חו"מ סי סו סעי :6

תום' ר"י הזקן

ו מו – כפקדון. ואם במלוה בעין שוה ארוטה מקודשת דיכול רכול המלוה ביו המלוה בדמפרש. במאי קמיפלגי. ו) בלהוצאה ניתנה סוף סוף כתנאי אמר רב . לשמעתיה. אשכחתינהו. לשמעונית: אשכווונינות: כלומר לעולם להוצאה ניתנה דברי הכל כששלח בו יד דהואיל והוציא . בה ואין הבעלים יכולים לחזור בה, והכא שלא הוציא ממנה כלום הלוה עדיין פליגי אם היו ביד המלוה* כל זמז שלא . הוציא הלוה כלום ממנה ואע"פ שהוא בידו או לא. לאונסים. אם המלוה היא עדיין בעין ביד הלוה ונאנסה שנגנבה או אבדה מחייב באחריותה. אברה מחייב באחריותה. לחזרה. אם יכול לחזור בו המלוה כל זמן בו המוה כל המלוה) שהוא בעין ביד (המלוה) [הלוה]. השואל קרדום מחברו. פי' לזמן קצוב. ולית הלכתא כרב הונא ביקע בו. שנשתמש בו . הנאו לאותז ימים ששאלו. יהלכה כת״ק דברשות לוה קיימא ואינו יכול לחזור בו. לית להו דרבי. לקנות בו החוב ומסר לה

שטר החוב. ברשות המלוה לחזרה כל זמו וכו' (ד"ו).

אלעזר דאמר מקודשת משום דמלוה ברשות מלוה קיימא וא"ת אכתי

אינה מהודשת לא מצי סבר כר"ש בן אלעזר וי"ל דרב נמי סבר כוותיה ולא תיקשי מידי דהא דאמר רב אינה מקודשת מיירי במלוה שהתחיל להוליאהא ובהא קאמר דאינה מקודשת אפילו נשתייר שוה פרוטה ור"ש בן אלעזר לא איירי אלא במלוה שהיא עדיין בעין ואע"ג דאמר במילתיה דר"ם אם נשתייר ש"פ מהודשת דמשמע אע"פ שהתחיל להוליאה י"ל דר"ש בן אלעזר מיירי שנגנבו או שאבדו שלא שלח בהן יד אבל אם התחיל להוליאה אינה מהודשת:

אלא הא ראמר רב הונא השואל קורדום מחבירו ביקע בו קנאו. לענין שלא יוכל המשאיל לחזור בו קאמר אבל לענין להתחייב באונסין כי לא ביקע בו נמי חייב באונסין כדאמר בפרק השואל (ב"מ לף נט.) דמשעת משיכה חייב באונסיה: לעולם ששר חוב לעולם שמר דאחרים. אבל שטר חוב דידה אינה מקודשת וא"ת ומאי שנא והא אידי ואידי מלוה היאב וי״ל דודאי מלוה דידה שקנאתו כבר ואינו נותן לה שום דבר חדש שהרי חותם המעות היו שלה קודם הקידושין דין הוא דאינה מקודשת אבל כשנתן לה המלוה דאחרים נותן לה דבר חדש שלח היה בידה קודם חמר דמקודשת דנהי דאין המלוה בעין מ"מ זכות הוא לו כאילו היה בעין: לת נו זכות להו דרבי. מכאן יש להוכיח דאין הלכה כרבי

מדהוה מלי למימר דכ"ע אית להו דרבי דמסירת אותיות לחודה מהני והכא גבי אשה נמי מיירי שמסר לה את השטר והיינו טעמא דחכמים דאמרי אינה מקודשת משום דקסברי דלריך לומר בפה כשמוסר לו השטר קני לך איהו וכל שיעבודיה והוא לא אמר לה כך ופליגי בדרב פפא דכי היכי דאמר רב פפא דבעי למיכתב ליה קני לך איהו וכל שיעבודיה כמו כן לריך לומר הכי בפה למ"ד אותיות במסירה נקנות ומדקאמר גמרא דכ"ע לית להו דרבי שמע מינה דלית הלכתא כוותיה דרבי ובפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף עז.) יש ספרים חלוקין אית דגרסי דהלכה דאותיות נקנות במסירה ואית דגרסי דהלכה דאין אותיות נקנות במסירה ומשמע הכא כההיא גירסא דאין אותיות נקנות במסירה":

המוכר

אלא מלוה ברשות בעלים לחזרה איבא בינייהו. פי׳ דלמ״ק דר״ע הכי היא לפקדון. דאם נשתייר אין לא נשתייר לא: אכל דל"ע אינה מקודשת משום דמלוה ברשות לוה קיימא ור"ש בן המקדש במלוה. שישנה בעין מקודשת: ומסברא מסרלפא היא. דקתני במלוה אע"פ שלא נשתייר מקודשת: אי דקביל עליה אחריות. נימא רב כתנאי אמרה לשמעתיה דהא איהו דאמר המקדש במלוה שאם יגנב משלמנו לו: היינו מלוה. כיון שנגנב ונחחייבה בו נמנא

מלוה אצלה וכיון דתנא במלוה אע"פ שלא נשתייר מקודשת פקדון נמי שלח נשתייר תתקדש ביה: אלא דלא קביל עליה אחריות. איגנוב לא אחייבא ביה אבל קבלה עליה אחריות מקודשת: אדתני. במלוה נפלוג בפקדון גופיה דיש פקדון שאפי׳ לא נשתייר כלום מקודשת: אלא. על כרחך בדקבלה עליה אחריות קתני דאם לא נשתייר אינה מקודשת דמלוה היא והמקדש במלוה אינה מקודשת וכי נשתייר מקודשת בהסיא שיור וגבי מלוה תרין הכי אע"פ שנשתייר אינה מקודשת משום דלהולאה ניתנה: במחי קמיפלגי. חי בלהולחה ניתנה פליגי סוף סוף כתנאי אמרה רב לשמעתיה: השכחתינהו לרבנן בבי רב. מנאתי התלמידים בבית המדרש דכל היכא דמיירי בבי רב לאו רב ממש הוא אלא בבית המדרש הוא: והאמרי. לעולם להולאה ניתנה דברי הכל ואם שלח בה יד להוליא ממנה שוה פרוטה הרי החזיק בהם ואין הבעלים יכולין לחזור והויא ליה מלוה ואינה מקודשת ואפילו רובה בעין והכא בשלא הוליא ממנה כלום ולהכי אמר ר"ש בן אלעזר מקודשת דקסבר מלוה שהיא כולה בעין ברשות בעלים היא לחזרה אם בא מלוה לחזור בו ולתובעה חוזר הילכך השתא הוא דיהבה ניהליה והוא הדין לאונסין קיימא נמי ברשותיה דאי מתאנסי פטור הלוה: השואל קורדום. לעשרה ימים: ביקע בו. הויא חזקה להשתמש בו ימי שאילתו ואין המשאיל יכול לחזור בו: לימא כתנחי אמרה. דלר׳ מאיר אם ביקע בו קנאו לא ביקע בו לא קנאו ולת"ק אפילו לא ביקע בו נמי דמלוה אינו ברשות בעלים לחזרה: דלא הדרה בעינת. הילכך כיון דרשחי הלוה ליקח בהן סחורה מיד הויא ליה ברשותיה ואין המלוה יכול לחזור שהרי לא לכך הלוהו לקבל מעות הללו עלמן אלא מעות אחרים: נימא כסנאי. הא דרב דאמר המקדש במלוה אינה מקודשת: והירשה עליהן. כתב לה הרשחה עליהן: נקנות במסירה. אינו לריך לכתוב שטר מכירה על השטר שהוא מוכר לו אלא משמסר לו שטר שיש לו על אחרים לזכות בו נתחייב הלוה לפורעם לזה: בין שכתב. לו שטר מכירה עליו ולח מסר לו שטר החוב ובין שמסר לו

יאמרי עד שיכתוב וימסור, וגם בא לפרש היאד יכתוב

מוסת תוספות א. תו לא מצי מלוה למיהדר כמו בשואל קרדום מחבירו דאם בקע קורום מוהברו זהם בן בן קנהו ולא מצי משאיל הדר ביה. תוס׳ הלח״ע, ב. דאף היא נתנה להוציאה אצל אחרים.

> המוכר קמיפלגי ידאמר רב פפא יהאי מאן דובין שמרא לחבריה צריך למיכתב ליה קני לך הוא וכל שעבודיה מר אית ליה דרב פפא ואיבעית אימא מר אית ליה דרב פפא ואיבעית אימא דכולי עלמא אית להו דרב פפא והכא בדשמואל קמיפלגי דאמר שמואל דכולי עלמא אית להו דרב פפא והכא בדשמואל המיפלגי דאמר שמואל דכולי שמואל המיפלגי דאמר שמואל דכולי עלמא אית להו דרב פפא והכא בדשמואל המיפלגי דאמר דרב פפא והכא בדשמואל המיפלגי דאמר דרב פפא והכא בדשמואל היידאמר דרב פפא והכא בדשמואל המיפלגי דאמר דרב פפא והכא בדשמואל היידאמר דרב פפא והכא בדשמואל היידאמר דרב פפא והכא בדשמואל היידאמר דרב פפא והיידאמר דרב פפא והיידאמר דרב פפא והיידאמר דרב פפא והיידאמר דרב פפא והיידא דרב פפא והיידאמר דרב פרב דרב ביידאמר דרב פרב דרב ביידאמר ביידאמר דרב ביידא שטר החוב ולא כתב לו שטר מכירה עליו לא קנה. וה"נ שמסר לה שטר החוב אע"פ שלא כתב לה שטר מכירה עליו מ"ד מקודשת אית ליה

> דרבי ומר לית ליה דרבי: וחיבעית אימא דר"ע לית להו דרבי. והכא בשמסר וכתב מיירי אלא שכתב לה קני לך האי שטר ולא כתב לה קני לך כל שעבודא דאית ביה מאן דאמר אינה מקודשת כרב פפא: דכולי עלמה אים להו דרב פפא. וכי אמר ר"מ מקודשת בשכתב לה כו' והכא בדשמואל קא מיפלגי:

המוכר